

Верити
Колин Хувер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Verity

© Colleen Hoover, 2018

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Деана Николовска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2019

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Верити

Колин Хувер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

*Оваа книга е посветена на единствената личност
на која е возможно да биде посветена.*

*Тарин Фишер,
ти благодарам што ја прифаќаш темнината во
луѓето исто како што ја прифаќаш и нивната
светлина.*

1

Го слушам пукањето на неговиот череп пред крвта да се распрсне врз мене.

Изненадено повлекувам воздух и правам еден брз чекор наназад кон тротоарот. Едната од моите потпетици се занишува, па се фаќам за металната шипка на знакот *Забрането паркирање* за рамнотежа. Човекот стоеше до мене пред само неколку секунди. Стоевме во толпа и чекавме да се запали зеленото светло за пешаци, кога тој предвреме зачекори на улицата и го собра еден камион. Се подадов нанапред со расчекорени нозе во обид да го спречам - зграбувајќи со раце во празно кога тој тргна да преминува. Ги затворив очите за да не го видам моментот кога неговата глава се лизна под тркалото на камионот, но сепак слушнав кога пукна, како пукање на тапа од шампањско.

Тој беше виновен во ситуацијата, гледаше надолу во својот телефон - веројатно несакан ефект на тоа што многупати претходно ја поминувал истата улица без никаков инцидент. *Смрт од рутина.*

Луѓето изненадено воздивнуваат, но никој не вреска. Возачот скока од камионот и веднаш клекнува на колена блиску до телото на човекот. Јас се оддалечувам од инцидентот додека неколку луѓе брзаат

Верити

нанапред за да помогнат. Не морам да погледнам кон човекот под тркалото за да знам дека го нема преживеано ова. Треба само да си погледнам во мојата некогаш бела кошула - во крвта со која е испрскана - за да знам дека во случајов попотребно ќе му биде мртвечко возило отколку амбулантно.

Се вртам назад за да избега од сцената - да се тргнам некаде да земам воздух - но се пали зеленото светло за пешаци и густата толпа сега тргнува на пешачкиот, оневозможувајќи ми да пливам во спротивна насока во оваа менхетенска река од луѓе. Некои од луѓето не го ни креваат погледот од своите телефони додека го одминуваат инцидентот. Продолжувам да се движам, но во еден момент застанувам и чекам да се намали толпата. Погледнувам пак во правец на инцидентот, внимателна да не погледнам директно во човекот. Возачот на камионот е сега кај задниот дел од возилото, со ококорени очи, зборува на телефон. Тројца, можеби четворица, им асистираат. Неколкумина понесени од сопствената морбидна љубопитност, ја снимаат ужасната сцена на своите мобилни.

Да живеев сега уште во Вирџинија, сево ова ќе се одвиваше на еден сосема поинаков начин. Сите наоколу ќе застанеа. Ќе следеше паника, луѓето ќе врескаа, екипи за вести од разни телевизии ќе пристигнеа за неколку минути. Но овде во Менхетен, толку често се случува пешак да биде удрен од некое возило што го сметаат за обична непријатност. За едни - отежнат и забавен сообраќај, за други - уништена гардероба. Ова веројатно се случува толку често, што воопшто нема ни да се спомне во медиумите. Колку и да ме вознемирува рамнодушноста што ја гледам кај некои луѓе овде, тоа е всушност и самата причина што се преселив во овој град пред десет години. На луѓето како мене местото им е токму во ваквите пренаселени

Колин Хувер

градови. Мојот живот е ирелевантен во олкав голем град. Овде има многу луѓе чии приказни се пострашни и победни од мојата.

Овде сум невидлива. Неважна. Менхетен е прена-
трупан со луѓе за да го боли уво за мене, и јас го обо-
жавам поради тоа.

„Повредена ли си?“

Погледнувам нагоре во еден човек кога ми ја допира раката и ја гледа мојата кошула. Длабока за-
гриженост се чита на неговиот израз додека го дви-
жи погледот нагоре-надолу во потрага по некаква по-
вреда. По неговата реакција можам да заклучам дека
тој не е еден од оние закоравените њујорчани. Можеби
живее тука сега, но од каде и да потекнува, тоа место
дефинитивно не го убило чувството за емпатија во
него.

„Повредена ли си?“ повторува непознатиот човек,
овој пат гледајќи ме во очи.

„Не. Ова не е моја крв. Стоев блиску до него
кога...“ Престанувам да зборувам. *Штотуку пред очи
ми умре човек.* Бев толку блиску до него, неговата крв
е испрскана врз мене.

Се преселив во овој град за да бидам невидлива,
но не сум и непробојна. Тоа е нешто на кое работев
- се обидував да станам нечувствителна и тврда како
бетонот под моите нозе. Но не ми оди баш најдобро.
Можам да почувствувам како ми се слошува од сè што
видов пред малку.

Си ја покривам устата со рака, но брзо ја тргам
кога чувствувам нешто лепливо на прстите. *Уште крв.*
Си погледнувам надолу во кошулата. Толку многу крв,
туѓа крв. Ја фаќам кошулата меѓу прсти и ја влечам
нанапред, но залепена ми е за кожата на местата каде
испрсканата крв почнала да се засирува.

Верити

Мислам дека ми треба вода. Почнува да ми се врти и сакам да си го протријам челото, да си го шттипнам носот, но се плашам да се допрам. Погледнувам во човекот кој сè уште ми ја држи раката.

„Имам ли и на лицето?“ го прашувам.

Тој ги стега усните во тенка линија и го врти погледот на страна, скенирајќи ја улицата околу нас. Покажува кон една кафетерија неколку врати подолу.

„Тие имаат тоалет“, вели тој, спуштајќи ја раката на долниот дел од мојот грб додека ме поведува во таа насока.

Погледнувам преку улицата во зградата Пантем Прес во чиј правец бев упатена пред инцидентот. Бев толку блиску. На растојание од пет - можеби шест - метри од состанок на кој очајно морав да присуствувам.

Се прашувам колку бил блиску човекот кој што-туку умре до *неговата* дестинација?

Кога стигнуваме до кафетеријата, непознатиот човек ми ја придржува вратата за да влезам. Една жена која носи кафиња во двете раце се обидува да се протне покрај мене низ вратата сè додека не ја забележува мојата кошула. Таа се повлекува наназад за да се оддалечи од мене, дозволувајќи ни на двајцата да влеземе во зградата. Се упатувам кон женскиот тоалет, но вратата е заклучена. Човекот ја отвора вратата од машкиот тоалет и ми дава знак да го следам.

Тој не ја заклучува вратата зад нас кога оди до лавабото и ја пушта чешмата. Погледнувам во огледалото и ми олеснува кога гледам дека не е толку лошо колку што се плашев дека е. Имам неколку точки крв на образите кои почнуваат да потемнуваат и да се сушат и една линија над моите веѓи. Но за среќа, кошулата го извлекла најдебелиот крај.

Колин Хувер

Човекот ми подава намокрена тоалетна хартија и си го бришам лицето додека тој натопува друга. Сега можам да ја помирисам крвта. Остриот мирис во воздухот ме враќа во детството кога имав десет години. Мирисот на крв беше толку силен што го немам забравено сиве овие години.

Се обидувам да го задржам здивот при налетот на ново гадење. Не сакам да повратам. Но сакам да ја соблечам кошулава.

Веднаш.

Ја откопчувам со растреперени прсти, а потоа ја соблекувам и ја ставам под чешмата. Оставам водата да си ја заврши работата додека јас ја земам другата мокра хартија од непознатиот човек и почнувам да ја бришам крвта од моите гради.

Тој се упатува кон вратата, но наместо да ми даде приватност додека стојам овде во најнепривлечниот градник што го имам, тој нè заклучува двајцата во тоалетот за да не може никој да ми влезе додека сум без кошула. Потегот е вознемирувачки кавалерски и прави да се чувствувам непријатно. Напната сум додека го гледам преку одразот во огледалото.

Некој тропа на вратата.

„Само момент“, вели тој.

Се опуштам малку при помислата дека надвор стои некој и ќе ме чуе како врискам ако има потреба за такво нешто. Се фокусирам на крвта сè додека не сум сигурна дека целосно ја имам избришано од вратот и градите. Потоа си ја проверувам косата, вртејќи се на едната, па на другата страна во огледалото, но гледам само 2-3 сантиметри темен корен кој преоѓа во бледа карамел боја.

„Еве“, вели човекот, откопчувајќи го последното копче од неговата млечно бела кошула. „Облечи ја оваа“.

Верити

Тој веќе ја има соблечено својата јакна која сега виси на кваката. Ја соблекува кошулата, останувајќи по долна бела маица. Има мускули, повисок е од мене. Ќе се изгубам во неговава кошула. Не можам да го носам ова на мојот состанок, но немам друга опција. Ја земам кошулата кога ми ја подава. Земам суво парче од тоалетната хартија и го тапкам на кожата, а потоа ја облекувам кошулата и почнувам да ја закопчувам. Изгледам смешно, но доброто е што не беше *мојот* череп оној кој експлодираше на нечија туѓа кошула.

Среќа во несреќа.

Ја кревам мојата мокра кошула од под чешмата и се помирувам со тоа што нема да ја задржам. Ја фрлам во корпата за отпадоци, а потоа го стискам лавабото со рацете и зјапам во својот одраз во огледалото. Пар уморни, празни очи зјапаат во мене. Ужасот од она што го посведочија ја сменил нивната боја од лешник во темно кафена. Си ги тријам образите со крајот од дланките за да добијат малку боја, но безуспешно. Не личам на човек.

Се потпирам на сидот, тргајќи го погледот од огледалото. Човекот си ја витка вратоврската во топче. Ја пика во цебот и за миг ме испитува. „Не можам да оценам дали си смирена или си во состојба на шок“.

Не сум во шок, но не знам ни дали сум смирена. „Не сум сигурна“, признавам. „А ти, добро ли си?“

„Добро сум“, вели тој. „Имам видено и положи работи, за жал“.

Ја накосувам главата додека пробувам да ги анализирам сите слоеви од тој негов загадочен одговор. Тој го врти погледот, а тоа ме тера уште поинтензивно да зјапнам во него, прашувајќи се кои се тие работи што тој ги видел што можат да бидат пострашни од смачкување на череп. Можеби тој сепак е роден

њујорчанец. Или можеби работи во болница. Има некакво држење што е обично својствено за луѓето кои се задолжени за други луѓе.

„Доктор ли си?“

Тој затресува со главата. „Работам со недвижности. Мислам, работев“. Прави чекор напред и посегнува кон моето рамо, бришејќи нешто од мојата кошула. *Неговата* кошула. Кога ја спушта раката, ми го задржува погледот за момент пред да направи чекор назад.

Неговите очи се иста боја со вратоврската што пред малку си ја пикна во џебот.

Зелено-жолти. Згоден маж е, но има нешто кај него што ме тера да мислам дека нему не му се допаѓа тој факт. Речиси како можеби неговиот изглед да му создава непријатности. Некој дел од него што тој не сака никој да го забележи. Тој сака да биде невидлив во овој град. *Исто како мене*.

Повеќето луѓе доаѓаат во Њујорк за да бидат забележани. Ние останатите доаѓаме овде за да се скриеме.

„Како се викаш?“ ме прашува.

„Ловен“.

Прави пауза откако го кажувам името, но таа трае само неколку секунди.

„Џереми“, вели тој. Оди до лавабото и повторно ја пушта водата за да си ги измие рацете. Јас продолжувам да зјапам во него, не можејќи да си ја исконтролирам љубопитноста. Што сакаше да каже со тоа кога рече дека видел и полоши работи од несреќата што ја посведочивме двајцата? Тој рече дека работел со недвижности, но да го доживееш дури и најужасниот ден што може да се доживее како агент за недвижности, тоа не би можело да те исполни со олку мрачност со

Верити

колку што е исполнет овој човек. „Што ти се има случено тебе?“ прашувам.

Гледа во мене преку огледалото. „Како мислиш?“

„Па рече си видел и положи работи. Што тоа имаш видено?“ Тој ја гаси чешмата и си ги брише рацете, а потоа се врти кон мене. „Сериозно сакаш да знаеш?“

Кимам.

Тој ја фрла салфетата во корпата, а потоа си ги протнува рацете во џебовите. Неговото однесување станува уште потмурно. Ме гледа во очи, но делува како за момент да отпатува со мислите некаде на друго место. „Пред пет месеци го извадив мртвото тело на мојата осумгодишна ќерка од езеро“.

Брзо повлекувам воздух и си ја ставам раката врз градите. *Тоа што го видов во неговиот израз не било мрачност. Тоа било длабока тага и очај.* „Многу ми е жал“, шепотам. И навистина ми е. Жал ми е за неговата ќерка. Жал ми е за мојата љубопитност.

„А ти?“ прашува тој. Се потпира на елементот до лавабото како да е подготвен за овој разговор. Разговор кој го исчекувал. Да дојде некој и да направи неговите трагедии да изгледаат помалку трагични. Тоа е она што се прави кога го имаш доживеано најлошото што може да се доживее. Бараш луѓе како тебе... луѓе во уште полоша позиција од тебе... и ги користиш нив за да се почувствувааш подобро за ужасните работи што ти се имаат случено.

Подголгнувам пред да прозборам, затоа што моите трагедии не се ништо во споредба со неговите. Помислувам на онаа последната и срам ми е да ја кажам на глас затоа што изгледа толку незначително во споредба со неговата. „Мајка ми почина минатата недела“.

Тој не реагира на мојата трагедија како што реагирав јас на неговата. Тој не реагира воопшто, и се прашувам дали причината за тоа е што се надевал дека мојата е полоша. Не е. *Тој победува.*

„Како умре?“

„Рак. Во текот на изминатава година се грижев за неа во мојот стан“. Тој е првата личност на која ѝ го имам кажано ова. Можам да си го почувствувам пулсот како ми игра кај зглобот, па ја префрлам другата рака врз него. „Со недели бев затворена дома, денес првпат излегувам надвор“.

Зјапаме еден во друг малку подолго од вообичаеното. Сакам да додадам уште нешто, но никогаш досега ми се нема случено да се најдам во олку сериозна дискусија со комплетно непознат човек. Некако едвај чекам овој разговор да заврши затоа што - во кој правец би се движел разговорот од оваа точка?

Но тешкиот разговор едноставно престанува.

Тој погледнува повторно во огледалото, загледувајќи се во својот одраз и си замазнува еден лабав темен прамен коса наназад. „Морам да стигнам на еден состанок. Ти сигурно ли ќе бидеш добро?“ Сега погледнува во мене на огледалото.

„Да, во ред сум“.

„Во ред?“ Тој се врти кон мене, прашално повторувајќи ги моите зборови како *во ред* да не е доволно успокојувачки за него.

„Ќе бидам во ред“, повторувам. „Фала за помошта“.

Сакам тој да се насмее, но знам дека не е соодветно во моментов. Баш ме интересира каква насмевка има. Но наместо тоа, само слегнува малку со рамениците и вели, „Во ред, тогаш“. Оди да ја отклучи вратата.

Верити

Ја држи отворена за да поминам, но јас не излегувам веднаш. Наместо тоа, продолжувам да го гледам, одеднаш несигурна дали сум подготвена да се соочам со светот надвор. Ја ценам неговата љубезност и сакам да кажам нешто повеќе, да му се заблагодарам некако, можеби да го почестам едно кафе или барем да му ја вратам кошулата. Ме привлекува неговиот алтруизам - вистинска реткост во денешно време. Но одблесокот на бурмата што ја носи на својата лева рака е она што ме тера да тргнам нанапред, да излезам од тоалетот, од кафулето и надвор на улицата која сега зие од уште поголем број луѓе.

Гледам дека пристигнало амбулантно возило и го блокира сообраќајот во двата правци. Се враќам повторно на местото на несреќата, прашувајќи се дали треба да дадам изјава. Чекам во близина на еден полицаец кој ги забележува изјавите на другите очевидци. Нивните изјави во ништо не се разликуваат од мојата, но им го кажувам тоа што го видов и им оставам информации за контакт. Не знам од колкава помош ќе им биде мојата изјава со оглед на тоа што јас не го видов точно моментот кога камионот го удри човекот. Бев само доволно блиску за да можам да го чујам ударот. Доволно блиску за крвта да ме наслика како платно на Џексон Полок.

Погледнувам зад себе и гледам додека Цереми излегува од кафулето со свежо кафе во рака. Ја преминува улицата, фокусиран на патот пред себе. Неговиот ум е веќе на некое друго место, далеку од мене, веројатно мисли на неговата сопруга и на тоа што ќе ѝ каже кога ќе си дојде дома без кошула.

Го вадам телефонот од чантата и погледнувам колку е часот.

Ми преостануваат уште петнаесет минути пред состанокот со Кори и уредникот од Пантер Прес.

Колин Хувер

Рацете уште посилно ми се тресат сега кога непознатиот човек не е во моја близина за да ми го одвлече вниманието од моите мисли.

Кафе може да помогне. Морфиум *сигурно* би помогнал, но го зеда болничарите минатата недела кога дојдоа во мојот стан да си ја земат медицинската опрема откако почина мајка ми. Штета што бев премногу потресена за да ми текне да го скријам.

Во моментов добро би ми дошла една мала доза.

2

Со месеци немав чуено ни глас од Кори, па ова беше првпат како ме контактира кога ми пиша порака вчера вечерта за да ме извести за состанокот денес. Седев на бирото во мојата канцеларија и зјапав во една мравка што лазеше по мојот палец.

Мравката беше сама, се врткаше лево-десно, нагоре-надолу, можеби во потрага по храна или пријатели. Како осаменоста да ја збунуваше. Или можеби беше само возбудена за својата новооткриена слобода. Не можев да не се запрашам зошто беше сама. Мравките обично патуваат во група.

Фактот што бев љубопитна за моменталната ситуација на мравката беше јасен знак дека морав да заминам од тој стан. Бев загрижена дека, по толку долго време грижење за мајка ми, кога ќе излезам надвор во ходникот ќе бидам исто толку збунета како и оваа мравка. Лево-десно, внатре-надвор, *каде ми се пријателите, каде е храната?*

Мравката се симна од мојот палец и продолжи да лази по дрвениот под. Исчезна на дното од сидот кога стигна пораката на Кори.

Кога пред неколку месеци повлеков јасна линија помеѓу нас двајца, се надевав дека тој ќе разбере: со

Колин Хувер

оглед на тоа што повеќе немаме секс, најсоодветниот начин за комуникација помеѓу еден автор и неговиот агент е преку мејл.

Неговата порака гласеше: *Дојди утре во 09.00 часот во зградата на Пантем Прес, на 14^{та} кат. Мислам дека има шанси да добиеме понуда.*

Тој не се ни помачи да праша за мајка ми во пораката. Не бев изненадена. Неговиот недостаток на интерес за сè друго, освен за неговата работа и за самиот себеси, беше главната причина што повеќе не сме заедно. Отсуството на загриженост кај него ме иритираше. Тој не беше должен да го прави тоа, но можеше барем да се преправа дека се грижи.

Јас вчера не му вратив на пораката. Наместо тоа, го спуштив телефонот и се загледав во пукнатината на дното од сидот - онаму каде што исчезна мравката. Се запрашав дали таму ќе најде и други мравки во сидот или ќе остане сама.

Можеби оваа мравка беше како мене и имаше аверзија кон други мравки. Тешко е да се каже зошто имам толку силно парализирачка аверзија кон други луѓе, но ако морам да избирам една работа, би рекла дека мојата аверзија е директен резултат на тоа што мојата сопствена мајка беше преплашена од мене.

Преплашена е можеби премногу силен збор. Но како дете, таа дефинитивно не ми веруваше. Ме држеше на растојание од луѓето надвор од училиштето затоа што се плашеше од сè што би можела да направам за време на моето месечарење. Таквата параноја ме следеше сè до полнолетството и дотогаш веќе ми имаше станато како втора природа. Станав осаменик. Многу малку пријатели и прилично оскуден социјален живот. Тоа е и причината што дури сега решив да излезам од мојот стан по недели и недели затворена дома. Сакав првото

Верити

место што ќе го посетам кога ќе излезам од станот да биде некое место што ми недостигаше, како на пример Централ Парк или некоја книжарница. Дефинитивно не ми беше ни на крај на памет дека ќе се најдам овде, застаната во ред во лобито на издавачка куќа, очајно молејќи се дека каква и да биде оваа понуда, ќе биде доволна да ми ја покрие киријата за да не ме истераат од станот. Но еве ме тука; само еден состанок ме дели од тоа да станам или бездомник или да добијам понуда за работа што ќе ми овозможи доволно средства за да можам да барам нов стан.

Си погледнувам надолу и ја измазнувам белата кошула што ми ја позајми Цереми во тоалетот преку улицата. Се надевам дека не изгледам премногу смешно. Можеби има шанси да успеам да го изведем ова, да се преправам дека носењето на машка кошула двапати поголема од мене е некоја нова кул модна изјава.

„Добра кошула“, вели некој зад мене.

Се вртам на звукот на гласот на Цереми, шокирана што го гледам.

Дали тој ме следи?

Јас сум на ред, па му ја подавам својата возачка дозвола на чуварот од обезбедувањето, а потоа погледнувам во Цереми, забележувајќи ја новата кошула што ја носи. „Да не чуваш резервни кошули во задниот џеб?“ Не помина долго време откако ми ја даде неговата.

„Хотелот ми е на една улица подолу. Отидов да се пресоблечам“.

Неговиот хотел. Тоа е ветувачки. Штом престојува во хотел, можеби не работи овде. А ако не работи овде, можеби не е во издавачката индустрија. Немам претстава со кого треба да имам состанок, па само се

Колин Хувер

надевам дека нема никаква врска со него по утрото кое штотуку го имавме. „Дали тоа значи дека не работиш во оваа зграда?“

Тој ја извлекува својата идентификација и му ја подава на чуварот. „Не, не работам овде. Имам состанок на 14-тиот кат“.

Се разбира дека има.

„Исто и јас“, велеам.

Една мала насмевка се појавува на неговите усни, но брзо исчезнува, како да се сети што се случи преку улицата пред некое време и сфати дека сè уште е премногу рано да не биде засегнат. „Кои се шансите да сме и двајцата на истиот состанок?“ Тој си ја зема идентификацијата од чуварот кој нè насочува во правец на лифтовите.

„Не би можела да знам со сигурност“, велеам. „Уште ми ја немаат кажано точната причина зошто сум овде“. Одиме до лифтот и тој го притиска копчето за четиринаесеттиот кат. Се врти кон мене кога си ја вади вратоврската од џебот и почнува да си ја мести. Не можам да престанам да зјапам во неговиот венчален прстен.

„Ти си писателка?“ ме прашува.

Кимам. „А ти?“

„Не. Жена ми е“. Ја крева вратоврската нагоре додека не е уредно наместена на неговиот врат. „Имаш ли напишано нешто што има шанси да сум го прочитал?“

„Се сомневам. Никој не ги чита моите книги“.

„Не познавам многу луѓе со име Ловен. Сигурно можам да препознаам кои книги се твои“.

Зошто? Сака ли да ги прочита? Тој погледнува во својот телефон и почнува да типка.

Верити

„Не реков дека пишувам под вистинското име“.

Тој не го трга погледот од својот телефон сè додека не се отвораат вратите од лифтот. Се придвижува кон нив, а потоа се врти накај мене. Го крева телефонот и се насмевнува. „Не користиш псевдоним. Пишуваш под име Ловен Ешли, што, интересна работа, е името на авторот со кој имам состанок во девет и триесет часот“.

Конечно ја добивам таа негова насмевка, но колку и да е занесна, не ја сакам повеќе.

Тој штотуку ме пребара на Гугл. И иако мојот состанок е во девет, не во девет и триесет, тој изгледа како да знае повеќе за состанокот од мене. Ако навистина сме упатени кон истиот состанок, тоа прави онаа наша случајна средба на улицата да изгледа некако сомнително. Но претпоставувам дека шансите и двајцата да се најдеме на истото место во истото време не се толку незамисливи, имајќи предвид дека сме биле упатени во иста насока, на истиот состанок, и следствено, сме ја посведочиле истата несреќа.

И двајцата излегуваме од лифтот. Ја отворам устата, подготвувајќи се да прозборам, но тој прави неколку чекори одејќи назадечки. „Се гледаме за кратко“.

Не го познавам овој човек, ниту знам каква поврзаност има тој со состанокот што ќе го имам, но дури и без да бидам запознаена со ниеден детаљ од тоа што се случува утрово, морам да признаам дека тој ми се допаѓа. Типот буквално ја соблече својата кошула и ми ја даде мене, па се сомневам дека има некоја одмаздољубива природа. Се насмевнувам пред тој да сврти на аголот. „Добро. Се гледаме за кратко“.

Тој возвраќа со насмевка. „Добро“.

Го гледам додека не сврти налево и исчезнува. Веднаш штом сум надвор од негов видик, конечно

Колин Хувер

можам да се опуштам малку. Утрово сè беше едноставно некако... премногу. Се чувствувам многу чудно, по онаа несреќа што ја посведочив и што бев во затворен простор со овој збунувачки човек. Ја лепам дланката за сидот и се потпирам на неа. Што по ѓаволите...

„На време си стигнала“, вели Кори. Неговиот глас ме сепнува. Се вртам накај него и гледам дека ми се доближува од спротивниот ходник. Се наведнува накај мене и ме бакнува во образ. Се вкочанувам.

„Ти никогаш не стигнуваш на време“.

„Ќе стигнев и порано, но...“ Замолчувам. Не давам објаснување што е тоа што ме спречи да стигнам порано. Тој изгледа незаинтересирано додека се упатува во иста насока со Џереми.

„Состанокот е закажан за после 9.30, но ми текна дека ќе доцниш, па ти кажав дека е во девет“.

Застанувам, зјапајќи во неговиот тил. *Што ти е проблемот, Кори!* Да ми кажел 9.30 наместо 09.00, немаше да ја видам несреќата преку улицата. Немаше да имам крв на непознат човек врз себе.

„Доаѓаш ли?“ прашува Кори, застанувајќи за да погледне во мене. Ја потиснувам иритираноста што ја чувствувам. Навикната сум да го правам ова кога е тој во прашање.

Пристигнуваме до една празна конференциска просторија. Кори ја затвора вратата зад нас и седнувам на едно столче на конференциската маса. Тој седнува до мене на чело на масата од позиција во која може да зјапа во мене. Се обидувам да не се намуртам сега кога го гледам по тој неколкумесечен прекин, но тој воопшто се нема променето. Сè уште е целиот чист, пицнат, носи вратоврска, очила, насмевка. Отсекогаш толку голем контраст на мене.

Верити

„Ужасно изгледаш“, вела м затоа што не изгледа ужасно. Тој никогаш не изгледа ужасно и свесен е за тоа.

„Ти изгледаш освежено и занесно“. Тој го кажува ова затоа што јас никогаш не изгледам освежено и занесно. Јас секогаш изгледам уморно, дури и како да се досадувам. Знам луѓе што природно имаат намуртени и зловни изрази на лицата, но мојот израз е повеќе како постојано да ми е досадно.

„Како е мајка ти?“

„Почина минатата недела“.

Не го очекуваше ова. Се навалува наназад на столицата и ја накосува главата. „Зошто не ми кажа?“

Да ти беше гајле досега сам ќе прашаше. Слегнувам со рамениците. „Уште процесирам“.

Мајка ми живееше со мене во изминатите девет месеци - откако ѝ дијагностицираа рак на дебелото црево во четврт стадиум. Три месеци ја негуваше болничарка дома, пред да почине минатата среда. Во последниве неколку месеци беше тешко да излегувам од станот затоа што таа се потпираше на мене за сè - од пиење, до јадење, до тоа да ја свртам на друга страна на креветот. Кога ѝ се влоши ситуацијата, не можев воопшто да излегувам и да ја оставам сама, а тоа и беше причината што со недели немав стапнато надвор од станот. За среќа, во Менхетен Wi-Fi-то и кредитната картичка го олеснуваат живеењето во комплетно затворен простор. Сè што може да му притреба на човек може да ти биде доставено до врата.

Смешно е што еден од најнаселените градови во светот воедно е и рај за агорафобичните луѓе.

„Добро ли си?“ прашува Кори.

Колин Хувер

Ја маскирам мојата вознемиреност со насмевка дури и ако неговата загриженост е само формална. „Добра сум. Помага тоа што беше очекувано“.

Го кажувам само она што сметам дека тој сака да го чуе. Не сум сигурна како би реагирал на вистината - дека ми олесни што ја нема веќе. Единственото нешто што го правеше мајка ми за мене цел живот, беше тоа што ме тераше да чувствувам вина. Ни помалку - ни повеќе. Само непрестајна вина.

Кори се упатува кон шанкот на кој се послужени колачиња за појадок, шишиња вода и бокал со кафе. „Гладна ли си? Жедна?“

„Може вода“.

Зема две води и ми подава една мене, а потоа се враќа на своето место. „Ти треба ли некаква помош околу тестаментот? Едвард сигурно може да помогне“.

Едвард е адвокатот во агенцијата за авторски права на Кори. Агенцијата е мала, па повеќето автори ја користат експертизата на Едвард и во други области. За жал, мене нема да ми треба. Минатата година кога го потпишав договорот за закуп на мојот двособен стан, Кори се обиде да ми каже дека нема да можам да си го дозволам. Но мајка ми инсистираше да почине достоинствено - во своја сопствена соба. Не во дом за нега на болни. Не во болница. Не во болнички кревет наспроти дневна. Таа сакаше своја сопствена соба со свои сопствени работи.

Таа ми вети дека средствата што ќе останат на нејзината сметка во банка по нејзината смрт би можеле да ми надоместат за паузата што морав да ја направам со пишувањето. Изминатава година живеев од малкуте средства што ми останаа од последниот договор што го имав склучено. Но сега тие пари се потрошени, а очигледно, и парите на мајка ми. Тоа беше

Верити

една од последните работи што ми ги призна пред конечно да ѝ подлегне на болеста. Ќе се грижев за неа без оглед на нејзината финансиска ситуација. Таа ми беше мајка. Но фактот што чувствува дека мора да ме лаже со цел да се согласам да ја примам и да се грижам за неа докажува само колку всушност бевме отсечени една од друга.

Пивнувам голтка од мојата вода и затресувам со главата. „Не ми треба адвокат. Сè што ми остави мајка ми се само долгови, но фала за понудата“.

Кори ги стега усните. Тој е запознаен со мојата финансиска ситуација затоа што како мој агент, тој е оној што ми ги праќа чековите за исплата на авторските права. Па затоа сега ме гледа со сожалување. „Наскоро ќе добиеш нов чек“, вели тој како да не водам и самата евиденција за секој Божји денар што треба да легне на мојата сметка во наредниве шест месеци. *Како да го немам веќе потрошено.*

„Знам. Ќе бидам добро“. Не сакам да зборувам за моите финансиски проблеми со Кори. Со никој.

Кори благо слегнува со рамениците, неубеден. Погледнува надолу и си ја мести вратоврската. „Да се надеваме дека оваа понуда ќе биде добра и за двајцата“, вели.

Ми олеснува што се менува темата. „Која е причината што мора лично да се сретнеме со издавач? Знаеш дека преферирам да се договараме преку мејл“.

„Тие вчера побараа да се сретнеме. Рекоа дека имаат некоја работа за која сакаат да дискутираат со тебе, но не сакаа да ми кажат никакви детали преку телефон“.

„Зарем моментално не работиш на тоа да склучиме нов договор со последниот издавач?“

Колин Хувер

„Твоите книги одат добро, но не доволно добро за да ти обезбедат нов договор без да мора да жртвуваш дел од своето време. Мораш да станеш поактивна на социјалните мрежи, да одиш на турнеи, да придобиваш повеќе читатели. Не се влегува лесно на пазарот ако се надеваме само на продажбата“.

Од ова се плашев. Единствената финансиска надеж што ми остана беше обновувањето на договорот со мојот моментален издавач. Авансот за авторските права од моите претходни книги се намали заедно со продажбата на моите книги. Изминатава година не можев многу да пишувам затоа што ѝ се имав посветено на мајка ми, па немам ништо ново што би можела да му продадам на некој издавач.

„Немам поим што ќе понудат од Пантем, ниту дали е нешто што воопшто би те заинтересирало“, вели Кори. „Треба да потпишеме договор за доверливост пред да ни дадат повеќе детали. Но да бидам искрен, дискретноста на целава работа ми ја буди љубопитноста. Се обидувам да не се надевам премногу, но сè е можно и имам некое добро претчувство. Ни треба ова“.

Вели *ни*, затоа што каква и да е понудата, ако прифатам, тој добива петнаесет проценти. Тоа е стандардна пракса помеѓу еден автор и неговиот агент. Она што *не е* стандардна пракса помеѓу еден автор и неговиот агент е нашата шестмесечна врска и двете години секс без обврски што следеше по нашето раскинување. Нашата сексуална врска траеше толку долго само затоа што тој немаше сериозни намери кон ниедна девојка, а немав ни јас. И тоа ни одговараше сè додека едноставно не престана да ни одговара. Но причината што нашата *романтична* врска траеше само шест месеци беше што тој беше вљубен во друга жена.